

Nový Jeruzalém č. 6/2026

Zpravodaj pro 318. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Kunštátě – v úterý 16. června 2026 v 18 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb na úmysly NJ v Bohdalově:

V úterý 12. května 2026 na mši svaté při pouti NJ bylo asi 220 věřících. Pán Bůh odplat' pěti kněžím za jejich služby při zpovídání a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry u lidí v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva P. Cyrila Vojtěcha Kodeta, OCarm při pouti Nový Jeruzalém v Bohdalově:

Slova svatého evangelia podle Jana: *Ježíš řekl svým učedníkům: „Nyní jdu k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě neptá: ‘Kam jdeš?’ Spíše je vaše srdce plné zármutku, že jsem vám to pověděl. Ale já vám říkám pravdu: Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepříjde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám. A on, až přijde, usvědčí svět ze hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu. Ze hříchu: že ve mne nevěří; ze spravedlnosti: že odcházím k Otci a už mě nevidíte; ze soudu: že vládce tohoto světa je už odsouzen.“* Bratři a sestry! Nacházíme se už jen pár dní před slavností **Seslání Ducha Svatého**. V pátek se začneme modlit nověnu a znovu budeme s celou Církví prosit, aby **Pán vyilil svého Ducha nově na svoji Církev**. Na každého z nás, protože **bez Ducha Svatého** žádné křesťanství neexistuje. **Bez Ducha Svatého** zůstáváme se svými schopnostmi, silami a také se svými slabostmi a nejsme schopni žít evangelium a je velmi důležité, aby každý z nás si to znovu a znovu uvědomoval, jak potřebujeme tu **zvláštní přítomnost Božího Ducha** ve svém životě, ve svém srdci, ve své mysli. Jak potřebujeme jeho lásku, jeho moudrost, jeho sílu. Ne všichni jsou si toho vědomi. Je pro nás ale povzbuzením, že první apoštolové také netušili, jak to bude pro ně důležité. Slyšeli jsme úryvek z šestnácté kapitoly Janova evangelia. To je z těch kapitol, ve kterých Ježíš mluví se svými učedníky těsně přes svými Velikonocemi. A ten dnešní úryvek začíná slovy: *„Nyní jdu k tomu, který mě poslal a nikdo z vás se mě neptá: ‘Kam jdeš?’* Proč se ho neptali? No Ježíš na to odpovídá: *„Spíše je vaše srdce plné zármutku, že jsem vám to pověděl.“* Je-li lidské srdce zatíženo zármutkem, smutkem, starostmi a k tomu často i tím, že nasává myšlenky tohoto světa, samozřejmě, že to **vede člověk a k tomu, že se motá kolem sebe a nemyslí na Pána**. Ale ve chvíli, kdy se zabýváme sami sebou, nemůžeme mít světlo pro svůj život. Vždyť celé lidstvo bylo od začátku ovlivněno zlem a my máme jedinou možnost, jak se nenechat tím zlem zotročovat a tím je zcela a úplně se vydat Kristu a skrze něho také přijmout milost Ducha Svatého, který má moc z nás sejmout každý smutek a starost a vést nás i v tak složité době, kterou prožíváme. *„Nikdo z vás se mě neptá, kam jdeš.“* Z evangelia je jisté, že to Pánu Ježíši vadilo. Ptali se na spousty věcí, ale na to podstatné ne. A kolikrát jsme na tom úplně stejně. Lidé se ptají raději jiných lidí. Anebo si myslí, že sami vědí, jak to je. **Kdybychom se ptali Boha, co je pravda, co je správné a co máme dělat, život ve světě by vypadal úplně jinak**. A v té chvíli Pán Ježíš říká učedníkům pravdu. *„Je pro vás dobré, abych já odešel.“* Říkám si, že té větě nemohli vůbec rozumět. Představte si, oni žijí v jeho blízkosti tři roky. Postupně si zvykali na to, zakoušeli jeho lásku a blízkost. A taky nějakým způsobem i vlastní hodnotu, protože, když on si je vyvolil, pro ně bylo nesmírně důležité, že byli jeho učedníci. A teď mluví o svém odchodu. Oni to nechťejí. A Ježíš říká: *„Je to dobré pro vás.“* A člověk si říká, proč se ho nezeptali: „Páne Ježíši, prosím tě, proč je to pro mě dobré, abys ty odešel?“ Nerozuměli, ale neptali se. Víte, my spoustě věcem v životě nerozumíme a Bůh se nám nemusí zodpovídat. Ale ON ví, že jsme nevědomi, ale taky ví, že jsme jeho děti a když se ho budeme ptát, tak nás povede a ujme se nás. A Ježíš jim to raději řekl sám. *„Jestliže neodejdu, Přímluvce k vám nepříjde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“* Pochopitelně, oni v té chvíli věděli, že mluví o **Duchu Svatém**. Ale nedovedli si vůbec představit, co to znamená, že Ježíš tady nebude a přijde **Duch Svatý**. Na jiném místě říká Pán Ježíš svým učedníkům *„Vy ho znáte. Je s vámi a bude ve vás.“* Ano, oni zakoušeli jeho milost **Ducha Svatého**. Především

v životě Ježíšově A pak jim Ježíš dával podíl na **Duchu Svatém**. Ale on chtěl, aby toho **Ducha** měli v sobě. Protože Ježíš věděl, že skrze **Ducha Svatého** bude moci být s nimi on sám, tak, že bude v jejich srdcích. Rozumíte, co by nám pomohlo, kdyby Pán Ježíš neodešel. Žil by stále živý v Palestině, nestárnul by – co my tady v Bohdalově s tím naděláme. V Palestině by bylo naplněno, v Izraeli také, a my bychom se jenom dozvíдали, jaký zázraky udělal. Ale díky **Duchu Svatému** je Kristus s každým z nás. A víc než byl s apoštolů. Díky **Duchu Svatému** jsme v Kristu a Kristus je v nás. Rozumíte? Se svojí láskou, se svojí moudrostí. A my s ním můžeme žít v důvěrném vztahu. Proto Pán Ježíš věděl, že je nutné, aby **Duch Svatý** přišel. Aby ti apoštolové mohli žít tak jak žil **ON**. Ten rozdíl mezi tím, jak žili předtím a potom, ten vidíme, když čteme Evangelia a potom Skutky apoštolů. Teď jsme měli úryvek z šestnácté kapitoly Skutků. Pavel se ocitne se Silasem ve Filipech. Káže tam Evangelium a dostane se jim nepřijetí. Přepadnou je, zmlátí je, strhají z nich oblečení a zavřou je do největšího vězení. Co by tak člověk dělal, v této chvíli? Možná každý z nás nebo skoro každý z nás by v té chvíli říkal: *„Páne Ježíši, tak já ti sloužím, obětuji pro tebe svůj život, kážu tvoje evangelium, dělám tvoje zázraky a tobě to je jedno, že mě tady zabijí?“* A popravdě řečeno, kolikrát máme v mysli takovou otázku: *„Proč ten Pán Bůh nejedná jinak?“* V tom večeřadle byli ti učedníci ještě plní sebe, plní svého smutku. Ale tady vidíme apoštola Pavla, že je tak plný radosti, takže oni přesto, že jsou v tom vězení, nohy mají v kladách – to asi nebude nic příjemného – začnou Boha chválit a velebit. A co se stane? Nastane zemětřesení, otevřou se dveře toho žaláře, prasknou všechna pouta a ten žalářík zoufalý z toho, že ti vězni utečou, si chce vzít život. A Pavel mu říká: *„Nedělej to, my jsme všichni tady.“* A ten člověk se najednou obrátí, přijme víru on a všichni v jeho domě. Najednou vidíme ty apoštolů, že nemají v sobě smutek ani v době pronásledování. Nebo jak čteme ve Skutcích apoštolů v páté kapitole, když zavřeli Jana a Petra do vězení, zakazovali jim kázat o Kristu. Aby je odradili, nechali je zblbovat. A čteme tam, že oni odcházeli z té velerady s radostí, že směli pro Krista trpět. Víte, co způsobilo ten rozdíl v chování apoštolů před tím a potom? **DUCH SVATÝ**. To, co prožili o Letnicích. **Duch Svatý** z nich najednou sňal všechn strach, úzkost, naplnil je hlubokým pokojem, silou a odvahou, radostí a touhou spojit s Kristem svůj život tak, že byli ochotni pro něj i trpět. A Pán Ježíš dál vysvětluje: *„Až přijde Duch Svatý, usvědčí svět z hříchů, ze spravedlnosti a ze soudu.“* Tomu není až tak jednoduché rozumět. A proto to Pán Ježíš dál vysvětluje. *Usvědčí svět ze hříchu – že ve mně nevěří*. Nepříjde vám to trochu zvláštní? Co si pod tím představujete? Když Pán Ježíš přišel a za nás zemřel, tak zemřel za všechny naše hříchy. Na sebe vzal všechny naše hříchy, které jsme spáchali i ty, co spácháme. A místo toho nám dal podíl na své spravedlnosti. Ale k tomu, abychom prožili, že Bůh nám všechny hříchy odpustil, jak to píše apoštol Pavel, že nám žádné hříchy nepřičítá a že kdykoli zhrěšíme, stačí poprosit a v té chvíli jsme obnoveni křestní milostí, k tomu je potřeba jeden životní krok. **Uvěřit v Krista, v tom smyslu, že ON za mě zemřel**. Za mě, za vás taky, za moje hříchy. Proto já můžu žít spravedlivě, z jeho milosti. Proto Pán Ježíš říká: *„Usvědčím svět z hříchu, že ve mně nevěří.“* Víte, spousta věřících lidí si myslí, že víra znamená, že vím, že je Pán Bůh. Někteří dokonce vědí, že je dobrý. Někteří o tom pochybují. Někteří věří, že Pán Ježíš za nás zemřel. Ale nejsou schopni ve víře přijmout, že když Pán Ježíš zemřel za moje hříchy, že Bůh mi je už nepřičítá. Že zemřel za všechno to těžké, co moje hříchy způsobily. **Že ON zemřel, abych já mohl žít celou věčnost**. Abych nemusel žít v tomto světě jako otrok, ale jako syn Boží. A to způsobuje **Duch Svatý**. Tuto víru, ve které já si přivlastňuji všechno to, co Pán Ježíš pro mě vykonal. Víte spousta lidí vyzná, co vykonal Pán Ježíš. Přišel, stal se jedním z nás, výborně. Za nás zemřel ano, vstal z mrtvých, ano. Co dál? Nejen, že vzal na sebe moje hříchy, naše nemoci, proto můžu prosit o uzdravení. Všechny kletby za sebe vzal, proto mohu prosit, aby mně rozvázal z těch kleteb, ať už jsou z mého života nebo rodových zátěží. **ON mi otevřel nebe, ON mi dal svého Svatého Ducha, ON mi připravil místo v nebi. ON mě v Duchu Svatém uschopňuje žít v tomto světě Jeho životem**. To všechno udělal Pán Ježíš. A já na tom můžu mít podíl, když to s vírou přijmu. A **Duch Svatý** usvědčuje svět, ať už si lidé říkají věřící nebo nevěřící, spoustou toho, co Pán Ježíš nabízí – každou milostí. Jan říká, že **v NĚM jsme přijali milost za milostí**, a my o tu milost nestojíme. Kolikrát lidem říkám: „Když s něčím zápasí a znovu selhávají: **„Proste o milost. Nezvládnete to sami.“** Proste o tu milost, abyste konkrétní hřích nedělali. Proste, aby vás Pán uzdravil, Aby uzdravil vaše vnitřní bolesti.

Aby z vás sňal smutek. Když poprosíte, tak se ve víře postavte a řekněte: „**Pane Ježíši, já přijímám z tvých rukou milost k tomu, abych nehřešil.**“ Protože bez milosti se nedá žít. Křesťanství z vlastních sil, to je křesťanství bez **Ducha Svatého**. A víte podle čeho to poznáte? Podle toho smutku. Lidé, kteří mají v sobě **Ducha Svatého**, mají v sobě radost. Viděli jsme to u apoštolů. Bez ohledu na podíl na Kristově utrpení. **Duch Svatý** totiž způsobuje, že my víme, že nežijeme z vlastních sil. Víme, že jsme milované děti Boží, i když jsme slabí a obyčejní, ale my víme, že Pán Ježíš na sebe všechno vzal. A **Duch Svatý** nám to dosvědčuje, znovu a znovu nám to připomíná, že nemusíme žít jako otroci hříchu. Protože my s vírou přijímáme Ježíše a všechno to, co pro nás vykonal. Otec nám dal podíl na jeho spravedlnosti. Pak ještě Jan píše, že **Duch Svatý** svědčí, že vládce světa je už odsouzen. To je pro nás nesmírně důležité. Satan prohrál. A je důležité, abychom mu nedali místo ve svém životě. Ale to záleží na nás. Nebude mít místo v našem životě, jestliže se my spojíme ve všem a úplně s Kristem. Jestli mu dáme sebe, své srdce, jestli se mu budeme denně oddávat. Budeme mít Krista v sobě. Dábel nás bude pokoušet, ale nebude moci nad námi vítězit. Protože v Kristu dávno prohrál. Když máme v sobě vítěze, pak máme podíl na jeho vítězství. A to všechno v nás působí **Duch Svatý**, kterého budeme znovu vyprošovat sobě, svým drahým a celé Církvi. **A tak v těchto dnech zvláštním způsobem prosme o ten veliký dar, abychom žili křesťanství jako následování Krista. Jako život Krista v každém z nás. AMEN.**

Sbírka: Po uhrazení nutné rezie poutě NJ jsme darovali **16 700Kč** na pomoc potřebným, o které se P. Vojtěch Kodet stará. Poděkování patří také místnímu faráři Mons. Janu Peňázovi, varhaníkům a farníkům, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. A především: „**Pán Bůh odplat' za každodenní modlitby svatého růžence na úmysly Nového Jeruzaléma.**“

Představení hl. celebranta poutě NJ v Kunštátě, kterým je P. Josef Čermák, farář z Kadaně. Miroslav Horníček říkával: „Položili otázku, tak jsem ji zvedl“. Na položené otázky se pokusím odpovědět: Jmenuji se Josef Čermák. Ročník narození 1952. Je zvykem uvádět, že se jedná o „dobrý ročník“. Narodil jsem se v Jihlavě, tehdy bylo ještě možné narodit se doma. Pokřtěn jsem byl 23.8.1952 v kostele Matky Boží. Zde jsem byl v roce 1960 u 1. sv. přijímání a 3.7.1977 jsem zde měl primici. V roce 1970 jsem maturoval na SVVŠ a přihlásil se do Litoměřic k přípravě na kněžství a byl přijat. Mezi roky 1973–75 jsem vykonal základní vojenskou službu a po ní dokončil studium a formaci v kněžských seminářích. 26.6.1977 jsem v Brně přijal kněžské svěcení. Byl jsem na čtyřech kaplanských místech a v únoru 1982 jsem nastoupil jako administrátor farností Prosiměřice, Práche a Těšetice. Od 1.8.1990 jako farář v Dolních Bojanovicích. V září 1992 krátce v Kunštátě a Sebranicích. Několik měsíců Kněžský seminář v Olomouci a od 1.7.1993 do 31.7.1997 Kunštát, Sebrnice a Svitávka. Od 1.8.1997 jsem knězem litoměřické diecéze. Krátce na Frýdlantsku a od 16.11.1997 Kadaň a okolí. Přebíral jsem 17 farností, teď jsou sloučeny na dvě, ale území zůstalo. Za to, že jsem mohl prožívat kněžství na Moravě a nyní v Čechách jsem Bohu vděčný. Je to pro mě vzácná zkušenost. **Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** Když jsem měl dva roky, zemřel mi otec. Postupně jsem chápal, že člověk může být povolán na věčnost i v mladém věku. Na matce jsem viděl jak statečně a s vírou v Boží pomoc a ochranu nesla tuto pro ni těžkou situaci. Sourozence jsem neměl. Matka se mě snažila vychovat slovy, ale hlavně osobním příkladem a jasnými postoji v náročnou dobu. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Je to asi deset let, co jsem byl na oddělení Policie ČR v Kadani, v záležitosti pokusu o poškození vchodových dveří a vloupání do jednoho z našich čtrnácti kostelů. Po sepsání a podepsání protokolu mi jeden ze tří přítomných policistů položil otázku: „Co vás přivedlo k tomu, stát se knězem?“ Moje odpověď byla: „To je Boží věc“. Položil ještě doplňující otázku: „To myslíte vážně?“ Odpověděl jsem: „Je to tak, jak jsem řekl“. V Markově evangeliu čteme: „Když šel podél Galilejského moře uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje ... Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou.“ Věděl, koho povolává. Měl jsem to podobně, ne sice na břehu Galilejského moře, ale podobně. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** V jihlavských farnostech a v okolí bylo během mého dětství a mládí hodně kněží, kteří pro mě mohli být a byli vzorem a povzbuzením. Ale postupně jsem přicházel na to, že jediným a největším vzorem je pro mě Pán Ježíš.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Mám rád otázky, které Pán Ježíš klade lidem. Jednotlivcům, menším a větším skupinám. Dal jsem si kdysi na primiční oznámení odpověď Petrovi na Ježíšovu otázku: „Chcete i vy odejít?“ Petr odpovídá: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Boží Svatý!“ (Jan 6, 68-69). S přibývajícím léty života mi tam stále zřetelněji vstupuje slůvko ... jenom ty máš slova věčného života... V otázce bylo, co je nejdůležitější: zůstat ve spojení s Pánem. Neptáte se na to, co je hezké nebo nejhezčí, ale co je krásné. Ve světle Vzkříšeného je krásné všechno. **Co může věřící člověk udělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** Kdysi vyšla kniha s kázáními P. Jiřího Reinsberga: Probíhejte Jeruzalém a sviťte. Je tak nadepsáno i jedno z kázání. I tak by se dalo odpovědět na položenou otázku. **Co vidíte jako důležité a na co kladete důraz ve vaší práci a ve svém životě?** 26. 6. 1977 jsme byli v brněnské katedrále svěceni na kněze. Bylo nás tehdy svěceno osm a P. Václav Doležal byl svěcen na nemocničním lůžku v Ústí nad Labem už dříve. Když zaznělo naše jméno, každý odpovídal: „Jsem připraven.“ Biblicky je to: „Jsem zde“. Ve smyslu: jsem k dispozici, jsem zde pro Tebe, Pane. A tak se snažím, s Boží pomocí, žít toto své: „Jsem zde pro Tebe.“ **Na co se nejvíc těšíte?** Těším se samozřejmě, dá-li Pán, na setkání s vámi. Mé hlavní těšení je na setkání s Pánem tvář v tvář. Abych jednou šťastně přistál u břehu věčnosti. **Co vám udělalo v poslední době radost?** Trochu tu odpověď odlehčíme. Jsem už takový, jak se říká, veterán studené války. Slábne mi sluch. Trochu mi zprovoznili sluchátka. Slyším už zase zpívat ptáky a z toho mám radost. Vítili jsme s dětmi z MŠ na náměstí jaro. Ptal jsem se dětí, kdo se probouzí a vstává ráno první. Přihlásil se malý chlapec a říká: „Náš tatínek.“ Bylo nádherné, že to ví. Potřeboval jsem se s dětmi dostat k těm skutečně prvním, k ptákům. Ti se probudí a začnou zpívat. Neshánějí se, kde by co sezobli. Začínají den chválou a my se můžeme a máme k nim připojit. Mám radost, že zase slyším ptačí zpěv. **Co je pro rodiny podstatné, co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě?** Svatý Jan Pavel II. dal své poslední encyklice název: Církev žije z Eucharistie. Jestliže žiji v církvi z Eucharistie, Pán mě proměňuje, abych nesl druhým lidem Jeho Lásku a Jeho Pokoj. To je zásadní proměna. Vzkříšený Kristus je středem našeho života. Touto cestou pak může účinně působit v rodině a působit, že se postupně stává společenstvím vzájemné pomoci a lásky. Toužím po tom, abych lidem, ke kterým jsem poslán nesl i já Kristovu lásku a pokoj. **Na jaký účel bude sbírka na pouti NJ v Kunštátě?** Je známo, že současná vláda se odebrala část peněz neziskovým organizacím. Jedním z nich je Mezinárodní vězeňské společenství, které pomáhá dětem a rodinám odsouzených. Naš společný dobrý skutek v podobě sbírky bude pro tuto organizaci.

Plán poutí na rok 2026:

Ještě jsou volná místa: na sobotu 27. 6.2026 výlet do Kroměříže. Program – mše svatá, prohlídka zámku, prohlídka květinové zahrady, oběd. Cena – místo v autobuse – 400 Kč, děti – 200 Kč, členové Pros. Hřbitovy z.s. – aktivní 0 Kč, neaktivní 100 Kč, děti z početných rodin – 0 Kč + vstupy. Přihlášky u JLK. **a na 24. – 26. 7. 2026 poutní výlet na Frýdek Místek, Ostrava, Opava, Cvilín, Krnov, Zlaté Hory.**

16. – 22. 8. - XXVI. pěší pout' na Velehrad; 12. 9. – XXIII. pěší smírná pout' P. MUDr. Ladislava Kubíčka. 26. – 28. září 2026 je plánován poutní výlet do Severních Čech – Liberecko, Jablonecko, včetně poutě do místa Eucharistického zázraku v polském městě Lehnice. 28. 10 – 1. 11. 2026 - Benátky, Padova, Turín, Milán, Bergamo

Plán poutí NJ na rok 2026: 11. srpen – Černá Hora 15. září – Pavlov
13. říjen - Křoví 12. listopad – Sebrnice u Litomyšle 15. prosinec – Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti – kdo dřív přijde...

Srdečné pozvání na 319. pout' Nový Jeruzalém do Sádku u Poličky v úterý 14. července 2026 v 18 hodin. Hlavní celebrant P.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 6. 2026. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**; vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www. rovecne.farnost.cz;

Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, 606948970